

PADÁ HVĚZDA

PADÁ HVĚZDA

SHIGOR BIRDMAN

Padá hvězda © Shigor Birdman. All Rights Reserved, except
where otherwise noted.

Nepříliš vzdálená budoucnost...

Družice Rock Snatcher 5 se nehybně vznášela v Lagrangově bodu a upírala všechny své citlivé smysly do vzdáleného vesmíru. Síť družic Rock Snatcher byla hlavní součástí výstražného systému Země. Jejich úkolem bylo pomocí optických systémů, radioteleskopů a několika dalších, mnohem obskurnějších a často také nespolehlivějších, systémů zachycovat všechna vesmírná tělesa o velikosti od několika metrů výše, která by mohla protínat dráhu Země a hrozit tak srážkou. Na Zemi dopadá neustále množství malých meteoritů, které pak normální pozemšťané vidí jako padající hvězdy a nadšeně si přitom něco přejí. Občas z takové hroudy skály či kovu, který vrazí do zemské atmosféry, zbude dost velký kousek, který se dostane až na zemský povrch a pak se stává objektem nadšení vědců. Ale pokud by jednou narazil do země kousek mnohem větší, ať už by to byl asteroid, kometa či jakékoli další vesmírné těleso, mohlo by se mu podařit to, co si málem lidé způsobili sami – celosvětovou katastrofu a možná dokonce i konec lidské rasy a života na zemi. Záleželo by jenom na velikosti tělesa. Po nárazu komety Shoemaker-Levy 9 do planety Jupiter v roce 1994 a po několika katastrofických filmech s menší či větší kvalitou se nechaly osoby odpovědné za financování postupem času přesvědčit, že je třeba vybudovat naprosto spolehlivý výstražný systém, později označený zkratkou SWS (Space Warning System – Vesmírný výstražný

2 Padá hvězda

systém), tvořený skupinou satelitů a pozorovacích zařízení na povrchu Země i Měsíce. Co by se dělo v případě objevení nějakého velkého tělesa na kolizní dráze nedokázal nikdo říct s přesností. Mluvílo se o atomových bombách, o naprosté anihilaci řečeného tělesa, o změně její dráhy pomocí instalovaného fúzního motoru (který dodnes nikdo nepostavil). Podle Glenna to byly všechno kecy a kdyby se něco takového stalo, tak hlavouni zalezou pod zemi a budou doufat, že to přežijí. Možná by ještě předtím poslali jeho loď a možná pár dalších naložených těmi slibovanými atomovými bombami, aby s tím něco udělali, nebo by na nějaké staré strategické střele změnili cíl z Moskvy na letící asteroid a použili slavný atomový kufřík. Možná.

RS5 se pomalu přibližovala. Po obrazovce navigačního počítače poletovaly vektorové obrazce a čísla, která tvrdila, že k dokování dojde bez problémově během několika minut. Pilot Glenn Smith (předurčený k dráze astronauta už od svého narození, kdy ho jeho otec, nadšený čtenář scifi, pojmenoval po prvním Američanovi ve vesmíru) se smutně ušklíbnul na přístrojovou desku a po tisíci si přál nějakou mimořádnou událost, aby mohl taky něco dělat, nejenom dohlížet na počítač...

Star Troubleshooter vyrovnal rotaci a začal se pomaličku přisouvat ke spojovacímu uzlu velkého RS5. Star Troubleshooter znamená něco jako hvězdný údržbář či doslova „hvězdný řešitel problémů“. Malý kosmoplán, kterému brzy přibude bratříček, měl jako domovský

přístav Mezinárodní vesmírnou stanici, ale trávil tam jenom málo času při údržbě. S jednou se svých tří posádek, které se na něm střídaly každé dva měsíce, rejdil po oběžné dráze Země či Měsíce, případně někde mezi nimi, a opravoval, doladřoval, posouval, vozil zásoby a dělal spoustu dalších drobných věcí, i kdyby jenom sbíral vesmírný odpad na oběžné dráze, případně vykonával nějakou menší vědeckou činnost, když ho opravdu nebylo kam poslat. Posádka tři plus jedna většinou jenom seděla v kosmoplánu a znuďeně ovládala na obrazovkách robotické manipulátory, v lepším případě se jeden či dva z nich dostali ven ve skafandrech.

Když RS5 ohlásilo výpadky zrcadla optického teleskopu, které byly pravděpodobně způsobeny mechanickým poškozením, vytrhl Huston Glenna, Mave, Veru a Chimi-sana z nudy na palubě ISS a poslal je nudit se na palubě Star Troubleshootera na několikadenní cestu k RS5. Alespoň tak to viděl Glenn jako pilot a papírový velitel lodi. Mave a Vera byly vyhlídkou na cestu k RS5 snad dokonce nadšené a Chimi-sanovi to bylo jedno, pokud dostal banán a někdo ho poškrábal nebo polechtal, nebo s ním prohrál v dámě či člověče nezlob se.

Troubleshooterem projelo jemné zachvění, jak se spojovací uzel propojil. Teď byla obě tělesa pevně spojena a bylo možné vstoupit dovnitř RS5, kde se nacházely malinké prostory určené pro snadnější údržbu a opravy bez nutnosti vystupovat ven do otevřeného vesmíru, případně kde by mohli dva lidé nějakou dobu pobývat a

4 Padá hvězda

osobně dohlížet na pozorování, pokud by to opravdu bylo nutné.

„Tak, holky. Jsme tady. Můžete se do toho pustit,“ prohlásil znuděně do mikrofonu. „Íses, tady es té jedna. Spojení s er es pět proběhlo bez závady, chystáme se k EVA. Žádáme povolení k provedení EVA a opravy na er es pět,“ požádal formálně velení mise, naprosto zbytečně, protože je pochopitelně poslouchali a sledovali výstupy z palubních počítačů družice i kosmoplánu. Zasraný papírování, pomyslel si Glenn.

„Es té jedna, máte povolení k EVA. A máme tady žádost – zkuste si pospíšit.“

Glenn se zatvářil mírně překvapeně. „Cože, Íses? Opakujte?“

„Slyšels’ mě dobře, Glenne,“ ozval se ze sluchátek unavený hlas spojaře.

„Máte sebou pohnout jak to jenom půjde, samozřejmě bez toho, že by došlo k nějakému ohrožení. Pětka je teď kvůli vám v podstatě odstavená a někdo z velení SWS ji chce co nejdříve v provozu, údajně kvůli kalibraci výsledků z RS 3 a 4. Takže sebou pohněte.“

„Rozumím,“ Glenn zavrtěl hlavou. „Děje se něco zvláštního?“ Na rtech se mu objevil úsměv, když mu hlavou projela fantazie o přilétající kometě a hrdinovi jménem Glenn, který ji zničí a zachrání lidstvo. Rychle ji zase zahnal.

„Kalibrace výsledků, víc nevím. Íses konec.“

Glenn chvíličku přemýšlel, jestli to může znamenat,

že ho čeká konečně něco zajímavého a vzrušujícího, ale pak dospěl k názoru, že nejspíš ne.

„Takže slyšely jste, holky. Máte sebou pohnout.“

„Kdyby se pán tvorstva neflákal a pomohl mi do skafandru, už jsem mohla být venku,“ zavrčela Mave. Glenn tohle rýpání nesnášel, stejně jako nesnášel (ale velmi skrývaně a nenápadně) feministickou Mave, palubní inženýrku. Přece nemohl za to, že podle předpisů musí pilot lodi celou dobu sedět v pilotní kabině a být připravený přechít si, co počítač bude dělat, až se stane něco nezvyklého. Mave tohle velice dobře věděla, ale taky ji velice bavilo do Glenna rýpat a předhazovat mu tak, že on chlap je na palubě akorát zbytečný přívěšek.

Jednou to nevydržím, pomyslel si. Vmetu to na Zemi psychologům do očí a v životě se díky „psychologické nestabilitě a sexistickému myšlení“ do vesmíru nedostanu. Kdyby ta mrcha aspoň nebyla tak hezká.

Na obrazovce sledoval, jak Vera, palubní lékařka a biologka, dokončuje kontrolu Mavina skafandru a zvednutým palcem jí dává znamení, že je všechno v pořádku. Podle šeptandy spolu ty dvě na Zemi spaly, ale ve vesmíru nikdy svou případnou orientaci nedávaly najevo. Pokud to teda nebyl výmysl. Mave za lesbu považoval kde kdo, ale Vera, tichá a většinou docela příjemná lékařka, vypadala a chovala se jako stoprocentní hetero. Glenn si je občas spolu představoval, nebo spíš, jaké by to bylo, kdyby se k nim přidal. Pochopitelně to byly velmi soukromé

6 Padá hvězda

a tajné představy, nehodné hrdinného astronauta jednadvacátého století.

Z přechodové komory vyletěly dvě postavy, připoutané ke kosmoplánu záchrannými lany. Chimi-san ve svém malém a nezvykle vypadajícími skafandru jako první, za ním Mave ve standardním lidském. Tohle byla taky věc, kterou Glenn neměl moc rád. Měl sice Chimiho rád a považoval ho za jediného opravdového přítele na palubě Star Troubleshooteru i ISS, ale zvýšená inteligence nebo ne, přece jenom měl pocit, že šimpanz jednou něco podělá, nebo že se s ním nebudou moci domluvit. Jednou z genetických úprav na Chimiho organismu byla i úprava hlasivek, takže dokázal obstojně artikulovat, a jeho inteligence se udávala jako normální lidský průměr, ale přesto byl občas problém se s ním domluvit, nebo pochopit, co čím myslel. Chimi-san byl něco mezi palubním maskotem, hrubou pracovní silou a pokusným zvířetem – předpisy jasně stanovily, že pokud bude nějaká akce vyžadovat riskování života, palubní šimpanz bude v první řadě, pokud bude alespoň nějaká naděje, že úkol zvládne. Což se Glennovu romantickému já taky moc nelíbilo – riskovat život má hrdina a to proto, že chce, ne proto, že to vymyslel nějaký plánovač. Navíc Chimimu záviděl, jak potenciální hrdinství, tak péči, kterou mu Mave s Verou věnovaly.

Mave během několika minut odhalila mechanickou závadu v kloubu zrcadla, nechala si od Chimiho přinést náhradní díl a s jeho pomocí závadu opravila. Počítač Rock

Snatcheru provedl test a ohlásil, že je vše v stoprocentním pořádku a že je připravený k provozu. Tři dny cesty sem, patnáct minut oprava a tři dny cesty zpátky. Projekt malých opravovacích a údržbářských robotů, na kterém posádka Troubleshooteru spolupracovaly při pobytu na Zemi, vypadal najednou mnohem přitažlivěji, napadlo Glenna. Na druhou stranu, pokud dokáže udělat ve vesmíru roboti opravdu všechno, tak už se nahoru dostane sem tam nějaký vědec. Už jsme dávno mohli mít kolonii na Marsu, poslat mezihvězdnou sondu k nějaké blízké hvězdě, mít na oběžné dráze mohutné stanice, které by stavěly velké kosmické lodě... A my zatím máme pár malých orbitálních laboratoří, spoustu satelitů a robotů na všechno možné a ve vesmíru najednou nějakých třicet lidí, vesměs všechno na Mezinárodní. Když jsem se hlásil do vesmírného programu, doufal jsem, že jednou přistanu na Marsu. Teď pochybuju, že se lidského přistání dožiju, říkal si často hořce. Mave i Chimi už byli zpátky na palubě a sundávali si skafandry, takže prohlásil do mikrofonu:

„Í es es, tady es té jedna. Akce ukončena, uvolňujeme se a vracíme se.“

„Es té jedna, změna cílů mise.“

Na monitoru se objevilo okénko s cíli mise, poctivě zaškrtanými a s doplněnými časy plánování a splnění, až na ty, které se týkaly odletu. Zatímco Glenn nevěřičně poslouchal hlas ve sluchátkách, začaly se cíle mise přepisovat novými.

„Es té jedna, odpoutejte se od cílové družice, ustupte

8 Padá hvězda

od ní na vzdálenost sta metrů a vyčkejte další instrukce. Rozumíte?“

„Rozumím, í es es. Co se děje?“

„Nevíme, žádost od SWS. Í es es konec.“

„No ty vole,“ řekl si pro sebe nevěřičně Glenn.

V tu chvíli do řídicí kabiny vletěla Vera a i na její jinak klidné tmavé tváři bylo vidět překvapení.

„Co se děje?“

„Nemám nejmenší tušení. Máme na něco počkat.“

„No to snad ne...“

Glenn koutkem oka zahlédl stín podezření, který jí přejel po tváři.

„Jo, možná se dočkáme i druhé fáze SWS.“

Mave se vtáhla dovnitř a okamžitě zamířila ke svému křeslu.

„Nemusíš se bát, že by tě čekala nějaká práce, i kdyby to byla pravda,“ zchladila Glennovo vzrušení, zatímco si zapínala pásy. „Pokud se objevilo něco na kolizní dráze, pošlou tam pár vodíkovek a ty na to budeš akorát koukat v televizi, hrdino. Chimi-san je připoutaný, můžeme odletět.“

„Třeba to budou mimozemšťani,“ vyrýpl si do ní Glenn, zatímco několika doteky prstů povolil počítači přípravu na odpoutání. Mave byla zastánkyní jedinečnosti života na Zemi a bytostně nesnášela nápady spisovatelů scifi. To byla další věc, na které se nikdy v životě neshodnou.

„Blbost,“ zavrčela. „I kdyby nějakí existovali,

pravděpodobnost, že zrovna v téhle době mají civilizaci na úrovni vesmírného cestování je nulová.“

Čekání se nakonec protáhlo na dvě hodiny, které Glenn strávil bezúspěšnou snahou zjistit, co se vlastně děje. Na monitorech sledoval, jak se radarové talíře RS 5 natáčejí, bezpochyby se snaží zaměřit nějaké těleso.

„To je zvláštní,“ zamumlal. „Podívejte se na směr. Pokud to něco opravdu letí sem, nemá to dráhu na normální ekliptice, ale letí to odněkud shora.“

„To asteroidy občas dělají.“

„Takhle extrémně ani ne,“ ukázal Glenn na monitor, kde byl zobrazený model sluneční soustavy s jeho přikresleným odhadem, ve kterém směru se elektronické smysly družice snažily objevit zdroj všeho vzrušení.

„Es té jedna, připravte se na přenos ze Země,“ oznámil jim spojař z vesmírné stanice. „Mají pro vás pěknou bombu.“

Obrazovka zablikala a objevil se na ní ředitel Mezinárodní Vesmírné Agentury John Corrapace.

„Star Troubleshooter, máme pro vás pořádný problém na odstřelení. Možná doslova.“

„Tak přece,“ zašeptal Glenn.

„Systém SWS dnes zachytil těleso, které se po velmi atypické dráze blíží k Zemi. Jakmile to na velitelství SWS zjistili, zaměřili na něj všechno, co máme. RS pětka je v nejlepší pozici, proto jsme na vás tak spěchali, abychom si mohli ujistit ostatní pozorování. Je to kulovité těleso o

10 Padá hvězda

průměru asi 80 metrů, které není na přímé kolizní dráze se Zemí.“

Kabina Troubleshooteru se zaplnila směsí uklidnění a zklamání.

„Podle našich odhadů dráhy sem ten předmět buď letí poprvé, bude zachycený gravitací slunce a bude nám tady takhle kroužit, dokud s ním něco neuděláme. Nebo, což je pravděpodobnější, po téhle dráze už nějakou dobu obíhá a jeho dráha je určitě umělého původu, stejně jako samotné těleso.“

Glennovi se rozzářily oči. Neodpustil si pohled na Mave, které se nechutí zkrivil obličej.

„Dráha je totiž taková, že těleso proletí v těsné blízkosti Země každých tři sta let. Přesně na několik hodin a několik set tisíc kilometrů. Ačkoli by mohla taková dráha vzniknout i přirozeně, je to dost nepravděpodobné. A teorii umělého původu podporuje i tvar tělesa. Koneckonců, podívejte se sami.“

Obličej ředitele Corrapace vystřídala fotografie a 3D model kulovitěho tělesa, tvořeného černými a bílými pravidelnými osmiúhelníky v šachovnicovitém vzoru.

„Fotografie je sice upravovaná, ale i radarová měření odpovídají, opravdu má takovýto pravidelný tvar. Nevysílá žádné signály, nepodařilo se nám zjistit ani žádné vyzařování energie, pohon, nic. Prostě jenom letí a proletí těsně kolem Země a je to zjevně umělé.“

„Takže se tam poletíme podívat...“ zašeptal Glenn a ucítil, jak se mu do temene upřel žhavý, vztekklý pohled

Mave, které vyvrácení jejího přesvědčení nebylo zrovna po chuti.

„Po pravdě řečeno nejste zrovna nejvhodnější loď a posádka pro něco takového, ale jste jediní, kdo se k němu mohou dostat včas. Předmět letí dost rychle a podle našich propočtů by se měl Star Troubleshooter dostat na stejnou dráhu, přiblížit se až k předmětu, případně s ním i navázat fyzické spojení, zase se odpoutat a vrátit se k Zemi. Bude to docela na těсно a na samotnou interakci budete mít sotva hodinu, ale zvládnete to. Už vám posíláme kompletní program mise a všechny možné údaje, které by se vám mohly hodit. Budete mít skoro týden, než se k němu dostanete, takže budete mít čas osvěžit si paměť a naučit se všechno, co budete k případnému setkání potřebovat.“ Corrapace se na chvíli odmlčel a pak pokračoval vážným tónem. „Je mi sice jasné, jaká bude vaše odpověď, ale tahle mise sebou nese větší riziko, než jaké jste podepsali a tak se vás musím zeptat: Poletíte tam? Pokud se rozhodnete, že odmítáte nést riziko ztráty života, stačí říct, v žádném případě vám to nebude nikdo vyčítat. V tom případě nasednete na záchranný člun a vyzvedne vás některý raketoplán, Troubleshooter poletí sám. Jaká je vaše odpověď?“

„Letíme, samozřejmě letíme!“ vykřikl nadšeně Glenn.

„Letíme,“ doplnila ho Vera.

Po chvíli se přidala i Mave: „Něco takového si nemůžeme nechat utéct. Jsem také pro.“

Za několik okamžiků, než jejich odpověď dorazila

12 Padá hvězda

na Zemi a Corrapacova slova zpět k nim, jim obraz na monitoru spokojeně řekl: „Jsem rád, že se na vás můžu spolehnout, Troubleshootere. Okamžitě začnete s přípravou na další spojení s RS5, odčerpáte si od něj všechno palivo, které se do vás vleze. A je tady pár lidí, kteří si s vámi chtějí promluvit...“

Z promluvy se nakonec vyklubala těžká nalejvárna, která trvala i většinu letu k neznámému předmětu. Z některých mluvčích, především z velitele SWS, bývalého velitele americké protivzdušné obrany, byly jasně cítit obavy, že pokud se to něco projeví jako nepřátelské, nemá s tím Troubleshooter moc co dělat. Přesto jejich počítač zaplnili ze Země stovkou různých scénářů, které počítaly dokonce i s takovými nesmysly, jako odražení mimozemského pokusu o násilný vstup na palubu Troubleshooteru. Tyhle nápady nesla velice nelibě především Mave.

Kosmoplán mezitím pilně plnil svůj první úkol, dostat se na paralelní dráhu s letícím tělesem tak, aby mu zůstalo dost paliva na návrat. Glenn na něj jedním okem dohlížel, zatímco se pilně učil slova pozdravu, který měl přednést případným mimozemšťanům, pokud tam nějakí budou a budou ochotní naslouchat, pochopitelně také za předpokladu, že budou mít čím naslouchat. Jako velitele lodi ho čekala povinnost vedení komunikace, což ho velmi těšilo, hlavně proto, jak to našťvalo Mave.

Ve chvílích povinného odpočinku si většinou hrál

s Chimim a rozmlouval sám se sebou i s inteligentním opičákem.

„Možná se mi nakonec splní dávné přání,“ řekl si pro sebe, zatímco přemýšlel, kterou figurku na šachovnici má Chimimu skočit. Chimi-san sice uměl hrát i šachy, ale beznadějně v nich prohrával, v dámě mu to šlo výrazně lépe, dokázal se řídit intuicí a občas vyhrávat.

„Przáání, Glenn-san?“

„No přání, Chimi. Taky si občas něco přeješ, ne?“

Opičákův obličejík se zkřivil přemýšlením, pak ohrnul pysky a divoce zakýval hlavou. „Przejů.“

„Banán, co?“ zeptal se ho s úsměvem Glenn a skočil dámou.

„Banáni,“ pokýval hlavou šimpanz. „Víc przání.“

„Povídej, co by sis přál?“

Abstraktní přemýšlení nešlo příliš dobře ani takovému zázraku genetického inženýrství, jako byl superšimpanz s astronautickým výcvikem, takže Glenn očekával seznam různých pochutin.

„Sfobota,“ řekl překvapivě šimpanz.

„Svoboda? Ty bys chtěl být svobodný? Ale...“ Glenn zaváhal, nevěděl, co mu na to má říct.

„Sfobota, Chimi normál, les, jiný opic...“ Šimpanz ztěžka hledal ve své mírně omezené slovní zásobě. Průměrná lidská inteligence, to určitě.

„Já myslel, že jsi s námi rád, že tě to ve vesmíru baví?“

„Bavit. Ale przát Chimi normál.“

„Ty bys chtěl být... normální opice?“

„Někdy jo.“

„Hloupý?“

„Hloupej šťastlivej,“ odpověděl šimpanz a dvojskokem vzal Glennovi dvě figurky a změnil si na dámu.

„Kdybys byl hloupý, Chimi, dopadl bys jako Glenn, to bys přece nechtěl?“ pohládila ho Mave po hlavě. Glenn ji za to sežehnul pohledem a šimpanz překvapivě lidským gestem pokrčil rameny a čekal, až jeho soupeř potáhne. Glenn táhnul a o chvíli později prohrál, k velké radosti Mave.

Seděli připoutaní v křeslech a sledovali na obrazovkách cizí artefakt, letící pouze několik kilometrů od nich. Stále z něj nedostali jediný signál či odpověď a tak bylo rozhodnuto přiblížit se ještě blíž.

„Glenne?“ oslovila zamračeného pilota Vera.

„No?“

„Jak ses bavil s Chimi-sanem, jaké přání jsi měl na mysli?“

„Přání? Aha. Aby začal mít vesmírný program nějaký smysl, aby se začalo něco dít. Možná tohle naše setkání lidstvo vyprovokuje, aby do astronautiky zase nalilo nějaké peníze.“

„Možná...“

„Překvapilo tě, co si přeje Chimi? Mě teda rozhodně.“

„Ani ne. Už jsem o podobných názorech mezi super šimpanzi slyšela. Většinou je to na stejné úrovni, jako atavistické nutkání některých lidí utéct od techniky pryč do přírody a žít jako pravěcí lovci sběrači...“

„Hele já...“

„Nemyslím tím tebe osobně, ty tvoje zálesácké výlety jsou neškodné, ale je dost takových lidí, kterým připadá dnešní styl života příliš složitý a radši by se vrátili časem. U šimpanzů, zvláště u těch inteligentnějších, je to obdobné. Občas mají pocit, že kdyby byli normální šimpanzové někde v pralese a starali se jenom o jídlo a sex, byli by šťastnější.“

„Aha.“

„Jsou tak někde na půl mezi zvířaty a lidmi a nejsou z toho zrovna nejšťastnější. I když Chimi-san má hodně stabilní psychiku, jinak by tady nebyl s námi. Za jak dlouho?“ zeptala se zbytečně, zjevně ve snaze změnit téma hovoru.

„Za hodinu. Ale nemám tušení, jak se dostaneme dovnitř, pokud si nezkusíme cestu dovnitř propálit.“

Nakonec nebyl násilný vstup nutný. Když se Troubleshooter za neustálého elektromagnetického pokřikování ve snaze upoutat pozornost umělého asteroidu a jeho pánů přiblížil na vzdálenost sto metrů, jeden z bílých osmiúhelníků na přivrácené straně se zasunul a odhalil vstup do prázdné, několikametrové místnosti. Naprosto prázdné, nebyl v ní vidět ani jediný výstupek.

Po krátké hádce mezi posádkou, kterou nakonec musel urovnat velitel mise ze Země, se Glenn s Verou a Chimim navlékli do skafandrů. Velitel výpravy a hlavní vyjednaváč v jedné osobě, biologka a nejpostradatelnější

člen posádky. Mave přes své námitky zůstala na palubě lodi. Za normálních okolností by měl zůstat pilot a velitel, ale Glenn si prosadil, že nemůže vyjednávat přes rádio, když ho nikdo neposlouchá a že v případě nouze dokáže Mave programovat letový počítač stejně dobře jako on. A Mavina xenofobie byla zemskému středisku dobře známá. A tak se trojice na raketových skútrech vydala přes prázdný prostor dovnitř cizího, stále mlčícího stroje. První muž, žena a opice, které vstoupí na palubu lodi, kterou nevytvořila lidská ruka.

„Bojíš se, Glenne?“ zeptala se Vera ve chvíli, kdy prolétávali otevřenou branou.

„Ne, vůbec ne,“ odpověděl po pravdě Glenn. „Jenom si musím hlídat hladinu adrenalinu, jsem vzrušenější než na prvním rande.“

„Ono to v určitém smyslu první rande je,“ pousmála se Vera.

„Troubleshootere, tady výsadek. Vstupujeme. Přej nám štěstí,“ rozloučil se Glenn s Mave, svou lodí a celou Zemí, která netrpělivě čekala na zprávy.

„Rozumím. Hodně štěstí.“

O tři sekundy později je dostihlo i přání ze Země: „Zlomte vaz, Glenne. A pozdravujte E.T.“

Jakmile vletěli dovnitř vstupní komory, osmiúhelník tvořící vrata plynule komoru zase uzavřel. I když něco takového Glenn čekal, srdce se mu rozbušilo ještě rychleji. Chvilkovou tmou vystřídal slabé světlo, vycházející přímo ze zdí.

„Sakra, ztrácím spojení! Do pytle, jsme odříznutí od vnějšku!“ Glenn se chvíli pokoušel donutit své vybavení ke spolupráci, ale nepodařilo se mu z venkovního prostoru získat ani zlomek signálu.

„Jsme v přestupové komoře, Glenne, podívej,“ ukázala Vera na malé otvory, které se objevily jako zázrakem ve stěnách místnosti. Její slova potvrdil proud plynu, který z nich začal tryskat dovnitř. Jejich skafandry se chvíli třásly, než se tlak vyrovnal.

„Je to dýchateľný vzduch,“ řekla překvapeně Vera. „Opravdu museli čekat nás ze Země! Čistý dusík a kyslík, ani stopa ničeho dalšího, ani žádné mikroorganismy, cokoli. Prostě sterilní čistý vzduch o teplotě dvaceti stupňů Celsia,“ dodala po dalším prozkoumání svých přístrojů.

Glenn zapojil reproduktor na skafandru a váhavě řekl: „Ahoj, je někdo doma?“

Místo odpovědi se v protější stěně otevřel přibližně dvoumetrový osmiúhelníkový otvor, ústí krátké chodby.

„No, tak jdeme, asi nás čekají,“ pobídl Glenn ostatní. Několika pohyby se zkušený astronaut dostal k „podlaze“ místnosti a jediným lehkým odrazem zamířil ke dveřím. U nich se zastavil, aby je prozkoumal, ale neviděl žádný mechanismus, nic, prostě jenom čistě vyříznutý otvor v jednolitém kovově se lesknoucím materiálu. Materiál vydával matné světlo, stejně tak chodba a všechno kolem. Glenn se protáhl dovnitř a zamířil na konec krátké chodbičky v naději, že se tam objeví další otvor. Ale teprve když byli uvnitř chodbičky všichni tři, chodba se za nimi

uzavřela a pak se jim otevřel přístup dál, do velké kulovité místnosti.

„Musíme být přesně uprostřed, podívej. Tenhle hangár má na průměr tak čtyřicet metrů a je postavený úplně stejně, jako vnějšek, i s tím šachovnicovým vzorem. Ale co je sakra tohle? Trůn?“

Uprostřed na „podlaze“ jinak úplně prázdné místnosti bylo něco, co připomínalo křížence mezi zubařským křeslem a královským trůnem. Jinak nebylo nikde nic. Glenn se vtáhnul dovnitř a snažil se něco najít, cokoli. Ale místnost byla naprosto prázdná. Glenn si pozorně prohlédl stěny a doufal, že snad něco zachytí alespoň jeho videokamera.

„Nic tady není, jenom to křeslo. Co ty, našlas něco?“

„Nic. Naprosto sterilní. Kdybychom chtěli, můžeme si klidně sundat skafandry.“

„S tím ještě raději počkáme. Co to křeslo?“

„Nemám zdání. Prostě to vypadá jako blok stejného materiálu, ze kterého je všechno ostatní, vytvarovaný jako křeslo.“ Vera rýpla nástrojem na své rukavici do zdi. „Inertní, pevný jako diamant, neznámé složení.“

„Takže se od nás předpokládá, že si asi sedneme do toho křesla. Má tvary tak akorát na člověka.“

„Nebo opici. Ale myslím, že se skůtrem si na něj nesesedneš.“

„Pravda.“

Glenn se odrazil ode zdi a připlul ke křeslu. Zkusil se ho dotknout. Nic.

„Máme tak půl hodiny na to, abychom něco zjistili a pak doufali, že nás zase pustí ven, Glenne,“ upozornila ho Vera pevným hlasem, ve kterém ale byla slyšet stopa nejistoty.

„Já vím,“ zabručel. I na jeho průhledovém displeji se ukazoval čas do doby, kdy bude muset Star Troubleshooter začít s únikovým manévrem, jinak by se mu to nemuselo podařit. Mínus tak pět minut minimálně na přelet od artefaktu zpět ke kosmoplánu.

„Sundám si skůtr a zkusím si na to sednout,“ prohlásil.

„Ne, já dělám,“ připomněl se o své právo Chimi. Glenn si nebyl jistý, jestli Chimi rozumí tomu, co tady vlastně dělají, ale šimpanzi bylo jasné, že se jeho velitel chystá udělat něco nebezpečného, což je ale jeho práce.

„Nemusíš, Chimi,“ řekl mu měkce, „udělám to já.“

„Já,“ odvětil Chimi pevně.

„Dobrá. Sundej si opatrně skůtr a pojd' ke mně.“

Opičák hbitě poslechl a uvolnil se z postrojů kosmického skůtru. Hbitým pohybem se dostal až ke Glennovi, který se jednou rukou přidržoval mimozemského křesla. Pohyboval se s jistotou primáta, který se ve stavu beztlíže narodil a strávil v ní celý život. Plavně se usadil do křesla, nebo se o to spíše pokusil. Batoh na zádech se zásobou vzduchu a dalším vybavením mu jasně překážel. Podíval se na Glenna. Přes průzor skafandru bylo jasně vidět, že se trochu bojí.

„Sundat skaf?“ zeptal se na konec.

Glenn neodpověděl a přemýšlel. Ale křeslo bylo jasná

symbolika, bylo třeba si do něj sednout a „něco“ tak aktivovat. Podíval se na Veru.

„Ten vzduch. Seš si jistá?“

„Tak jistá, jak jenom můžu být. Zkusíme biologický indikátor.“

Biologický indikátor byla malá schránka s bílými myškami. Vera stiskla tlačítko a jedna z myšek byla vystavená vzduchu uvnitř místnosti. Ani to nezaregistrovala.

„V pořádku, Glenne. Nic se jí neděje, biometrie se nemění.“

„Počkáme... Dvě minuty.“

Dvě dlouhé minuty uběhly a bílá myška stále žila a nejevila známky otravy, nakažení, ničeho. Vera znovu prozkoumala všechno své vybavení.

„Myslím, že je to čisté, Glenne.“

„Dobře,“ odpověděl a pak porušil bezpečnostní předpisy. Zvedl si hledí skafandru a zhluboka se nadechl. Vzduch byl naprosto čistý a sterilní, bez jakéhokoli zápachu.

„Glenne!!!“

„Privilegium velitele,“ pokusil se pokrčit rameny ve skafandru a zase se uzavřel. „Chimi...“

„Sundat skaf?“

„Ano. Opatrně. Kdybys cokoli ucítil, okamžitě se do něj vrať.“

Mlčky sledoval, jak se šimpanz vyvléká z umělé skořápky, až před nimi nakonec stál jenom ve spodní

kombinéze. Bez čekání na rozkaz se usadil na křeslo a opřel se.

Glenn stačil vykřiknout. Z křesla bleskurychle vyjelo několik výrůstků, které šimpanze připevnilo za končetiny a pás.

„Chimi!“

„Šecko OK,“ zašeptal vyděšený šimpanz. Pak zmlknul, protože mu čelo objal pruh stejného materiálu, ze kterého bylo vše ostatní, a přitisklo mu hlavu k opěradlu. Chimi zavřel oči a nehybně seděl.

„Chimi, sakra, slyšíš mě?“ Glenn se ho dotknul, ale šimpanz na něj nijak nereagoval.

„Podle biometrie... spí,“ řekla překvapeně Vera.

„Spí?“

„Ano. REM spánek.“ Přitáhla se ke křeslu a pozorně se podívala na spící opici. „Vidíš, jak se mu pohybují oči pod víčky? Něco se mu zdá.“

„Komunikují. Přes spánek?“

„Možná.“

„Co teď? Čekat, než se vzbudí?“

„Nic jiného nám asi nezbyvá. Sakra, Glenne, zavřelo nás to tady, podívej.“

Otvor, kterým vstoupili dovnitř, byl opět zakrytý osmiúhelníkovou deskou.

„Do háje. Doufám, že ho to probudí včas a že se dostaneme včas ven,“ zanádal Glenn a pak si v duchu vynadal.

„Hlídej ho, já se tady zkusím ještě podívat.“

22 Padá hvězda

Ani podrobná prohlídka ale neodhalila vůbec nic. Pravidelné černé a bílé desky z neznámého materiálu, bez jakékoli známky spojení. A bílé křeslo ze stejného materiálu, vyrůstající ze „spodní“ části místnosti, i s pevnými úponky poutajícími šimpanze jakoby odlité z jednoho kusu.

„Zdají se mu docela divoké sny, Glenne, podívej, jak se tváří,“ upozornila zoufajícího si Glenna Vera.

Šimpanzi se na tváři střídaly úšklebky, jeho tep se mírně zrychlil.

„Už je tak pět minut.“

„Musíme čekat.“

Za pár dalších minut se dočkali. Křeslo bez varování svého zajatce uvolnilo, všechny úponky beze zbytku zajely do hlavní struktury a nezůstala po nic ani stopa.

„Chimi? Chimi, slyšíš?“

Až zatřesení opičáka probudilo. Otevřel oči a zmateně se na ně koukal.

„Chimi, co se stalo, pamatuješ si něco? Chimi?“

Chimi se po opičím houkavě zasmál a odrazil se od křesla. Plácl Glenna do ramene, zamířil ke zdi, kde se otočil a vyčkávavě se na něj díval.

„Chimi, co blbneš?“

Chimi odmítal mluvit a chtěl si hrát na honěnou, nic jiného ho nezajímalo. Chvíli jim trvalo, než Veru napadlo důkladněji zkontrolovat jeho biometrii.

„Glenne! On, Chimi, jeho EEG!“

„Vero? Co je?“

„To vypadá... jeho EEG je trochu jiné... Jednodušší... jako u debila...“

„Nebo normální opice?“

„Ježíš, já nevím... Ono mu to vypálilo mozek!“

„Ksakru...“ zavrčel Glenn.

„Musíme se vrátit! Glenne, ať tě to ani nenapadne!“

Glenn ji ale neposlouchal a už si sundával skafandr.

„Nesahej na mě, Veru, a poslouchej mě. Máme jenom tuhle jedinou šanci a já ji nemíním promrhat. Pokud to ze mě udělá debila, podle Mave a možná i tebe to žádná změna nebude. A třeba se něco dozvím. Mám takový nápad...“

„Glenne, nedělej to!“

Glenn si ale už lehal na křeslo. „Máme dost času, abych se probral i já a dostali jsme se odsud. Přej mi štěstí.“

„Glenne! Glenne!“ Ale už ji neslyšel. Křeslo ho připoutalo a přitisklo k sobě. Okamžitě usnul.

Pro Veru to bylo nejhorších devět minut jejího života. Donutila alespoň hravého Chimiho navléknout si skafandr a skůtr, kterému raději vyřadila ovládání. Pak se vznášela u křesla a sledovala spícího Glenna. I jemu se zjevně zdály velmi živé sny, jednu chvíli se mu prudce rozbušilo srdce a celé tělo bylo napružené, vzrušení ale pak náhle prudce opadlo. Spal o minutu déle než šimpanz a když už byla zoufalá a chtěla ho probudit násilím, otevřel oči a usmál se na ni.

„Glenne? Glenne, jsi v pořádku?“

Křeslo ho propustilo a on se na ni dál usmíval.

24 Padá hvězda

„Glennie, sakra, řekni něco!!!“

„Jsem v pořádku, Vero. Nikdy mi nebylo líp.“ Naitech mu pohrával podivný úsměv.

„Začíná nám docházet čas, musíme pryč!“

„To bychom měli,“ zabručel a začal se soukat do skafandru.

„Doufám, že nás pustí bez toho, že by sis tam musela sednout i ty...“

„K tomu mě nedonutíš!“

„Nevíš, o co přicházíš,“ odušil.

„Co to bylo? Co se ti zdálo?“

„Sny. Živé, velmi příjemné, milé sny.“

„Dozvěděl ses něco o téhle lodi, o tom, kdo ji udělal?“

„Nic. Mám takovou teorii, ale teď na to není čas. Chimi, pojd' sem, no pojd' sem, ty opičáku. Támhle ten osmiúhelník, vidíš? Už se otvírá. Tak šup, ať jsme pryč.“

Usmívající se Glenn k sobě připoutal hravého šimpanze a všichni tři vletěli do vstupní komory. Ta se za nimi promptně uzavřela a bylo slyšet syčení odčerpávaného vzduchu. Po celou tu dobu odrážel Glenn Veřino vypytování.

„Počkej, až na palubě Troubleshootera,“ odbyl ji.

Jakmile se odsunula deska, dělicí je od vnějšího vesmíru, zaplavilo je řvaní na všech možných rádiových frekvencích.

„Vero, Glennie, ozvěte se!! Tady Star Troubleshooter, volám výsadek, tak se sakra ozvěte!“

„Klid, Mave, už jsme venku,“ řekl jí milým tónem

Glenn. „Za chvíli jsme u tebe,“ dodal zvláštním tónem. Tónem, jaký by k Mave nikdy nepoužil.

„Vy jste mi nahnali hrůzu! Co se tam stalo?“ Mavin hlas se smísil s voláním ze Země, kde zaregistrovali návrat automaticky předávaných údajů.

„Vydržte, než se dostaneme na palubu.“

A tak všichni zvědavci museli počkat. Chimi nemluvil, Vera nevěděla, co říct, a Glenn všechny napínal. Vysvlékli se ze skafandrů, dali Chimimu tubu s banánovým krémem, který si ji nadšeně hned vymačkal do úst a pak začal poskakovat v kabině a houkavě se smát, k velkému zděšení Mave.

„Co je s Chimim???“

„Splnilo se mu přání,“ odvětil Glenn. „Můžeme odstartovat?“

„Všechno je připravené, můžeme,“ odpověděla Mave váhavě.

„Tak do toho, povyprávím vám to při cestě.“

„Nejsem si jistý, kde se to tady vzalo, kdo to udělal a nejsem si zrovna stoprocentně jistý, proč,“ začal Glenn o několik minut později, po tom, co Vera seznámila celý vesmír s tím, co viděla ona.

„Mám na to takovou teorii, která je docela neuvěřitelná a asi se vám nebude pozdávát. Možná se pletu a třeba to je jenom nějaký zábavní modul, který se kdysi utrhнул z nějaké větší lodi a poletuje si prázdně vesmírem, ale podle mě je to takhle: Kdysi dávno tudy prolétali nějakí ti mimozemšťani, nebo prostě někdo. Podívali se na zemi

a viděli tam opice skákat po stromech, možná pralidi lovit mamuty, nebo třeba i něco novějších, kdo ví, kdy tady přesně byli, ale podle tvaru křesla čekali nás lidi. Každopádně ale dospěli k názoru, že se tady jednou vyvine inteligence, která se snad časem dostane do vesmíru a rozhodli se jí tady nechat dárek, který bude pravidelně prolétat, až si ho jednou dostatečně vyvinuté lidstvo všimne a navštíví ho.“

„Jaký dárek, sakra? Vypálení mozku?“ vyštěkla Mave.

„Možná nebyl Chimiho mozek kompatibilní,“ namítla Vera.

„Podle mě byl,“ přerušil je Glenn. „Ten dárek, to byl přístroj na sny.“

„Kecáš nesmysly,“ nenechala si vzít slovo Mave. „Uspalo tě to, prolezlo ti to hlavu a zaznamenalo si to všechno, co za něco stálo, což v tvém případě asi nebylo...“

„Mave, miláčku, můžeš mě nechat domluvit?“

A Mave ho ke svému překvapení domluvit nechala.

„Napadlo vás někdy, proč když vidíme meteorit, říkáme si, padá hvězda, přej si něco? Tohle je ta hvězda s přáním. Uspí tě a nechá tě snít. S vědomím, že sníš a že ti ty sny splní.“

„To je...“ Mave nedopověděla.

„Chimi...“ hlesla Vera.

„Ano, Chimi si asi ze všeho nejvíc přál být normální, možná i něco dalšího, kdo ví, každopádně se mu to splnilo.“

„A co sis přál ty?“

„Měl jsem celkem tři přání a je mi jasně, že mě bude leckdo považovat za pitomce, že jsem si je tak vyplýtvat. První bylo jasné, ať nás stroj pustí ven včas, abychom se mohli vrátit, to jsem mu sdělil dost jasně – prostě jsem snil o tom, jak vstávám rychle z křesla a letím zpět na Troubleshootera a vracím se domů.“

„Myslím, že vím, jaké bylo druhé přání,“ ozvala se Vera.

„Ano. Přál jsem si, aby se lidstvo vydalo ke hvězdám, aby začalo znovu dobývat vesmír.“

Mave si odfrkla.

„S tím, jaký vyvolala ta věc poprask na Zemi, je vcelku jasné, že zájem o vesmír vzroste. Podle mě si vymýšlíš a budeš nám otloukat o hlavu, žes měl pravdu, až se rozpočet vesmírné agentury rozroste.“

„Kdepak, myslím, že jen tak jednoduché to nebude,“ zavrtěl hlavou Glenn. „Zatímco jsme se vraceli, napadlo mě už pár zajímavých věcí, o kterých bych si chtěl na Zemi promluvit s nějakými odborníky.“

„Chceš říct, že ti ta mašina do hlavy nalila nějaké zázračné vědomosti?“

„Možná. Koneckonců, jestli to s těmi přáními vyšlo, si hodlám ověřit teď hned,“ pousmál se tajemně Glenn.

„Jak? Aha, tvoje třetí přání, jo?“

„Jo,“ usmál se na ni a porušil další předpisy – natáhl se a stiskl tlačítko „soukromí“, které zastavilo zaznamenávání video a audio záznamů ze společenské kabiny a jejich

vysílání na Zemi. Kdysi si ho astronauti prosadili, aby měli alespoň teoretickou možnost zastavit neustálé špehování.

„Co blbneš???“

Glenn ji pohladil po tváři a sjel špičkou prstů níž.

„Plním si přání...“

Mave ho chtěla nejprve odstrčit, ale ten impuls překryl jiný, úplně opačný. Koutkem oka zahlédla, jak se k nim blíží Vera.

Poznámka autora: až po dopsání příběhu a jeho pročtení jsem si uvědomil, že jsem nevědomky napsal něco podobného příběhu, který už jsem kdysi četl, konkrétně Kouli Michaela Crichtona. A to mi to připadalo jako tak dobrý nápad. Nebylo to schválně, tak ke mně prosím buďte shovívaví. Snažil jsem se napsat něco nápaditého a nenapadlo mě, že už jsem ten nápad kdysi četl, byť úplně jinak zpracovaný.

Shigor Birdman, Krasov, 24. října 2003